

## КОСОВСКА БИТКА 1389. - РАДОВАН БЕЋИРОВИЋ ТРЕБЈЕШКИ

Крв ће ваша докле сунце грије

Чуват образ српске историје

1. Чуј Србине, ову пјесму моју
2. О љутоме Косовскоме боју,
3. Да напојим српску душу твоју
4. Са најљепшим на свијету пићем,
5. Са Косовом и са Обилићем.
6. На хиљаду и треће стотине,
7. Осамдесет девете године
8. Војску купи српски кнез Лазаре,
9. Властодржац и велики царе.
10. Књиге пише зове на Косово
11. За пресвето име Исусово:
12. Прву посла Краљу Босанскоме,
13. Бану Твртку Котромановићу;
14. Другу књигу Бегу Скендерскоме,
15. Зету Ђуру Страцимировићу;
16. Трећу посла Мусићу Стевану,
17. А четврту у Косову равну
18. Пашеногу Страхинићу бану;
19. Пету књигу војводи Богдану,
20. Шесту књигу храбром Маријану.
21. Седму посла Павлу Орловићу,
22. А девету змају Мукчевићу,
23. А десету Момчилову Васу,
24. Онда једну Муси Арбанасу,
25. Дванаесту Ђурици сердару,
26. Тринаесту Николи Бољару,
27. И још једну Леки капетану,
28. Петнаесту Шаунић Дамјану,
29. Шеснаесту Облацићу Раду,
30. Онда једну у Прилепу граду;
31. Цар поздравља и преклиње Марка
32. Да се диже противу Турака:
33. „Хајде, Марко, на Косово сиди,
34. Сунце ће ти с неба да завиди,
35. Да светимо грдну касапницу,
36. Вукашина с браћом на Марицу;
37. Хајде, Марко преко свега пређи!”
38. Онда пише Срђи Злопоглеђи.
39. Посла књиге и Срђи и Марку,
40. Онда пише од Змијања Рајку;
41. А двадесту од Хомоља Живку,

42. Онда једну од Сријема Мирку,
43. Једну попу Кресиминовићу,
44. И Новаку Гребострековићу.
45. Онда пише војводи Лаушу,
46. Ал' га нешто забоље на душу,
47. Јер се сјети Реље барјактара,
48. Па у јаду 'вако проговара:
49. „Аох Реља, рано моја љута,
50. Што ми оста у града Берута;
51. Ваља би ми сад овога пута
52. Е се нешто за Косово гута“!
53. У књиге им цар Лазаре вели:
54. „Чујте моји витезови смјели,
55. Чим примите књиге шаровите,
56. Ви купите војске силовите,
57. И хитајте на Косово Поље
58. Рад јуначке витешке невоље.
59. Велики су Турци освајачи,
60. Куку томе од кога су јачи,
61. Па морамо бранит' царство наше,
62. Ја не сумњам у јунаштво ваше;
63. А поздрављам и преклињем војску
64. Да хитају на битку косовску.
65. Ко је Србин и српскога рода,
66. А од српске крви порода,
67. Нека хита што се може прије,
68. На глас ове мрке погибије.
69. Ко год мога, а не смио доћи,
70. Клетва моја не могла га проћи.
71. Из руке му пушке не пуцало,
72. А из њиве сјеме не ницало;
73. Поштење му у дом погинуло,
74. Ни женио, нити удавао,
75. Нит' из тора свога продавао“.
76. Па дозива војводу Владету:
77. „Ове књиге шаљи по свијету!”
78. Кад је царе књиге оправио,
79. Алај барјак на двор оставио.
80. И под барјак силну скупи војску,
81. Пође с њима на битку Косовску.
82. Док му прије царица Милица,
83. Уплакана и жалосна лица:
84. „Ти Лазаре, на Косово крећеш,

85. Зар никога оставити нећеш?  
86. Царе Лазо, од мушкијех глава  
87. Један витез царство не спасава!  
88. Но те молим, господара свога,  
89. Остави ми брата бар једнога“.  
90. Али цару то не бјеше мило,  
91. Тјешити је мора како било.  
92. Рече Лазар Богдановој кћери:  
93. „Ти једнога брата одабери,  
94. Југовића кога ти је воља,  
95. Да не иде пут Косова Поља“.  
96. Кад Милица брата одмолила,  
97. До земље се кнезу поклонила,  
98. Па похита браћу да претече,  
99. Стиже Бошка, овако му рече:  
100. „Оли Бошко, миле очи моје,  
101. Ти за љубав драге сестре твоје  
102. У Крушевцу са мном останути?  
103. Немојте ме саму оставити!  
104. У цара сам тебе одмолила  
105. И дозволу кнежеву добила.  
106. Барјак подај коме ти је драго,  
107. Ела Бошко, ела моје благо“.  
108. Да би Бошко сестру умирио,  
109. Он је братске руке раширио,  
110. Љуби сестру у господско лице:  
111. „Немој сестро, госпођо Милице,  
112. Враћати ме из љутога боја,  
113. Поштеди ме, мила сестро моја.  
114. Сестро моја, сама протумачи,  
115. То би славу моју да помрачи.  
116. Двије жене на пут кад се сваде  
117. И оне би да ми очи ваде;  
118. Да не смијем на Косово ићи  
119. Ће и моја браћа Југовићи.  
120. Но, Милице, мила сестро наша,  
121. Не 'ватај ми за узду Кулаша!“  
122. То Југ виђе Бошка како вуче?  
123. Па дората на узду повуче,  
124. На Милицу као муња пуче:  
125. „Кћери моја ти се натраг враћи,  
126. Немој твојој досађиват' браћи“,  
127. Но Милица на оца погледа -  
128. Браћа неће, а отац им не да;  
129. Па се с пута полако помаче,

130. Сузе лије, уздише и плаче.  
131. У то прође војска и армада  
132. Из Крушевца Царевога града,  
133. А пред њоме српски кнез Лазаре  
134. И војводе и младе и старе,  
135. А прати их госпођа Милица  
136. Уплакана и жалосна лица,  
137. Јер јој срце тешке мисли гризу  
138. Док стигоше до Косова близу.  
139. Код Мосана логор учинише,  
140. Царица се натраг врати више.  
141. Цар Милице овако нареди:  
142. „Богами су 'рђави изгледи,  
143. Ко зна шта ће учинити Власи?  
144. Бог би само мога да нас спаси!  
145. Но, Милице, вјерна љубо моја,  
146. После битке и љутога боја,  
147. Ако би ти гласи допанули,  
148. У тој бици да смо пропанули,  
149. Онда дођи на пусто Косово,  
150. Те гробницу ископај наново  
151. И сахрани наше витезове,  
152. Јер те на то царска дужност зове;  
153. Моје тјело у моју гробницу  
154. У бијелу цркву Раваницу“.  
155. Цар јој тако науснице каже,  
156. Милица се црној земљи саже  
157. Те поздрави кнеза и војводе,  
158. Српску војску - па Крушевцу оде.  
159. Онда Лазар окупи војводе.  
160. Савјет чине ко треба да оде  
161. Да уходи силу у Турака.  
162. За то траже витеза јунака.  
163. Неко вели да пошљемо Мирка,  
164. Неко вели не, него Маринка.  
165. Те најпоследне господа избрана  
166. Предложише Топлицу Милана.  
167. Да од њега нема вјештијега,.  
168. Ни бољега, ни поштенијега;  
169. Зна зборити четири језика  
170. Може виђет' јел' војска велика.  
171. Те питаше војводу Милана:  
172. „Оли прије битке и мегдана  
173. Поћ' у Турке на дорину твоме  
174. Да учиниш измет Цару своме;

175. Силу Турску да уходиш тамо  
176. И дан седми да се вратиш амо“.  
177. То Милану мило не бијаше,  
178. Витез бјеше па се не кријаше.  
179. Оде турску да уходи војску,  
180. У велику равницу косовску,  
181. Гдје ће кости људске да се сију.  
182. Он обуче турску ђеисију,  
183. Добре токе и нову доламу,  
184. А замота око главе чалму  
185. И натури блага у ћемере,  
186. Направи се царев серашћере;  
187. Још прикити аламанку криву,  
188. А пригрну међедину сиву,  
189. Узе топуз и копље у руке,  
190. Поја дора и оде у Турке.  
191. Тако Милан од Топлице воде  
192. Опреми се и у Турке оде,  
193. А Цар Лазар с Вуком зетом крену,  
194. Гледа војску и опрему њену,  
195. Гледа пуста поља и брегове  
196. Куда чете да стави његове.  
197. Но да видиш јада и несреће,  
198. Вук Милоша стаде да клевеће,  
199. Пред Лазара, од Србије Кнеза,  
200. Мучки пањка Милоша витеза.  
201. Вук Лазару за Милоша каже:  
202. „Наше су ми доказале страже  
203. Да се Милош с Турцима састаје,  
204. То је појам велике издаје.  
205. Зли се гласи за Милоша чују,  
206. Све му Турци нешто поручују...”  
207. Но цар Вука у томе претече:  
208. „Зашто тако за Милоша рече!  
209. А ђаволе, Бранковићу Вуче,  
210. Ја с Милошем нијесам од јуче.  
211. То не могу вјероват' никоме,  
212. О Милошу милу зету моме“.  
213. Вук му рече „то ћеш вјеровати  
214. Ако Бог да Милан да се врати!  
215. Добро, кнеже, пази што сам реко,  
216. Милош ће га да сретe далеко,  
217. Да га учи како ће да лаже  
218. И да нама о Турцима каже.”  
219. Цар и опет лаж Вукову скрати

220. И замишљен у логор се врати,  
221. Међу своју војску и господу  
222. Да чекају Милана војводу;  
223. Јер лажни се преносаху звуци  
224. Да су њега погубили Турци.  
225. Али Милан седми дан увече  
226. Турске страже прође и утече  
227. И у зору код Дреновца сиђе.  
228. Српска стража далеко га виђе  
229. И Лазару казаше да иде.  
230. Сви скочише да Милана виде  
231. И да чују шта ће им да каже,  
232. Но се и ту црни сплете враже  
233. Јер да видиш јада и несреће,  
234. Вук постиже циљ славе желеће:  
235. Јер далеко од села Мосана,  
236. Сам изађе Милош пред Милана,  
237. Онда уста Бранковићу Вуче,  
238. Таста свога за руку повуче:  
239. „Јел' истина што ти казах јуче?  
240. - Ено Милош пред Милана оде,  
241. Види твоје шта раде војводе“,  
242. Кад кнез виђе и сам протумачи:  
243. Тај састанак на добро не значи.  
244. Ту се Милош с' Миланом састаде,  
245. Ал' за сплетку Вукову не знаде.  
246. Пита Милош побратима свога:  
247. „Поштења ти и јунаштва твога,  
248. Причај право шта ће с нама бити,  
249. Немој ништа од мене сакрити!  
250. Ја те питам као свога брата:  
251. Јел' колико војске у Мурата?”  
252. Ал' му Милан одговара брже:  
253. „Тако Турци на тефтеру држе  
254. Да их има три стотин' хиљада  
255. Од Извора до Звечана града“.  
256. „Тако њима на тефтеру пише,  
257. Ал' мени се учинило више  
258. Јер за седам дана одио сам,  
259. Наодио крај војсци нијесам.  
260. Ми кад би се у со претворили,  
261. Не би смо им ручак осолили!”  
262. А кад Милош Милана разуми,  
263. И куми га српском славом старом:  
264. „Немој тако казат пред Лазаром,

265. Немој кнеза и војску страшити,  
266. Сам се немој Турака плашити.  
267. Ја знам да је турска сила така,  
268. Ал' су моја вјеровања вака.  
269. У Бога се и правду надајмо  
270. Да множество турско савладамо.  
271. Нас су Турци први нападнули,  
272. Те ће правда врат сломити сили.  
273. Него кажи у логор пред свима:  
274. - Доста војске у Турака има  
275. Ал' та војска за мегдана није,  
276. Она пошла није да се бије,  
277. Ни да царство осваја и брани  
278. Само иде да се 'љебом 'рани“.  
279. Тако Милош Милану кажева  
280. Док дођоше пред врата кнежева:  
281. Милан уђе и Цару се јави,  
282. Поносито као јунак прави.  
283. Поклони се и приступи руци,  
284. Цар га пита: „Како бјеху Турци?  
285. И причај ми ишта за Мурата;  
286. Јел' његова сила обилата,  
287. Је ли каква, колико је има,  
288. Можемо ли ратовати с' њима?“  
289. Цар га пита, а Милан кажује,  
290. На све како Лазар затражује.  
291. „Војске доста, али је не пиши;  
292. Старци, дјеца голи као миши  
293. Ни девето под оружјем није,  
294. То ни пошло није да се бије,  
295. Само пошло 'љебом да се 'рани,  
296. И да плате ка на Плочник лани.  
297. Коњи су им гори него наши  
298. Нема Србин о' шта да се плаши.  
299. А турска се препала господа,  
300. Биће наша рука акобогда“.  
301. Кад то Милан исприча војвода,  
302. Охрабри се војска и господа.  
303. Цар захвали великоме слузи.  
304. На његовој јуначкој услузи.  
305. Но да видиш шта ће да се случи  
306. И да славу Лазареву скучи.  
307. Потреви се крсно име кнезу,  
308. Па окупи госте за трпезу.  
309. Цар најпрви сједе за трпезу,

310. У прочељу гдје је мјесто кнезу  
311. И посади до себе првога  
312. С десне стране Југа богатога,  
313. А с лијеве Вука, зета свога;  
314. Онда редом гдје је мјесто чије,  
315. А Милоша гдје му мјесто није -  
316. У дно софре сједе за вечеру,  
317. Јер га Царе сматра за невјеру,  
318. И његова оба побратима  
319. У њих слабо поуздања има.  
320. Рече неко од Цара кријући  
321. Под шатором у царевој кући:  
322. „Види цара гдје сједе Милоша.  
323. На јаде му Амос пророк доша“.  
324. Кад посједа велика властела  
325. Око пића и царева јела,  
326. Једу, пију, разговарају се,  
327. Ал' Цар нешто крупно мисли у се,  
328. Јер му Вуче пришапта на уво:  
329. „Царе Лазо, зар нијеси чуо  
330. Ђе је Милош ишо код Мурата  
331. Те са њиме пријатељство вата.  
332. Он је тамо кријући ходио  
333. Са Муратом те се нагодио  
334. Да он изда домовину своју,  
335. А Цар њему царску круну твоју;  
336. И ено га у дно софре доље,  
337. Но га смакни, биће за те боље,  
338. Јер ако га нећеш погубити,  
339. Сигурно ћеш битку изгубити.  
340. Ја бих тако да власт имам твоју,  
341. Задавам ти часну ријеч моју!“  
342. Кад је Царе разумио даву  
343. За косовску вечеру крваву,  
344. Велике га мисли освојише,  
345. Од Милоша боји се највише,  
346. Па у томе великом иједу  
347. Не шће ову да таји биједу,  
348. Но се диже на ноге полако,  
349. Нали пехар, наздрави овако:  
350. „Здрави гости и господа моја,  
351. Здраву снагу Косовскога боја!  
352. Ову чашу ја подижем свијем  
353. С вама мислим Турке да добијем,  
354. Ал' је прије не дам ниједноме,

355. Но Милошу, милу зету моме!  
356. Здрав Милошу, зете Обилићу,  
357. Већ ти никад наздрављати нећу,  
358. Нит' ћеш са мном сјеђет на вечери,  
359. Јер ти мени радиш о невјери!  
360. Мој Милошу, десна руко моја,  
361. Куд се ђеде црна памет твоја,  
362. Мој Милошу, узданице јака,  
363. Зар ћеш мене издат' у Турака?  
364. Зар ћеш своју славу погазити?  
365. Моје добро не шће попазити!  
366. Шта је теби код мене фалило,  
367. Мој Милошу, просто ти не било!?  
368. Бог велики нека те одврне  
369. Од завјере и замисли црне  
370. И од турске лаже и обмане,  
371. Круна моја на те да не пане  
372. Да се Српско царство не распане“.  
373. То изрече и здравицу пружи,  
374. Милош чашу прими па продужи.  
375. Плану Милош би река' полеће,  
376. Чашу прими, ал је пити не шће!  
377. Викну цару у своме бијесу:  
378. „Те ријечи за мене нијесу!  
379. Бит не може витез издајица,  
380. Нити оро постат кукавица,  
381. Нит' Вук може ништавило своје  
382. Навалити на оружје моје.  
383. Та је мене од Вука здравица,  
384. Те ме царе, зовеш издајица.  
385. Ја који сам прекида аждаје,  
386. Па да ми се такво име даје!  
387. Али сјутра Видовдан освиће,  
388. Дан велики и крвопролиће,  
389. Видјећемо вјеру и невјеру!  
390. Ал' ја теби тврду давам вјеру,  
391. Како сване са помоћи Бога,  
392. Ждралина ћу закрочити мога,  
393. На Ждралина, мога љутог хата,  
394. Па ћу ићи да тражим Мурата,  
395. Од ријеке Лаба до Ситнице  
396. Да му станем ногом под вилице.  
397. Мислим тако, ако Бог поможе.  
398. Ето тада, па ко кога може!  
399. Још Лазаре, од Србије кнеже:

400. Ријеч једна дријеш и веже,  
401. Више нема ништа да се крије  
402. Овдје мјеста издајнику није!  
403. Међу такве српске витезове  
404. Обилић се издајником зове!  
405. Па не смијем као издајица  
406. Више бити кнежева званица!”  
407. То изрече и одмах изађе,  
408. Ал' се нико у друштву не нађе  
409. Да под шатор оде Обилићу,  
410. Само Иван Предимировићу  
411. За Милошем из шатора оде,  
412. За њим Милан од Топлице воде.  
413. Изађоше шатору на врата,  
414. А унутра да видиш ината;  
415. Сви се царски узбунеше гости,  
416. Плануше им лица од жалости.  
417. Та неправда у срце их боду,  
418. Зашто Милош из шатора оде,  
419. Док завика бан војвода Влатко:  
420. „Није, кнеже, то требало тако!  
421. Такву ријеч није рећи лако  
422. Пред свијема и пред Обилићем,  
423. Наздравит' му отровнијем пићем  
424. У трпези на царском вијећу,  
425. Створили сте јаде и несрећу.  
426. Зло си река' уочи Косова.  
427. Без икаква права и основа,  
428. Обилића витеза опсова!  
429. Част та бјеше кћер за њега дати  
430. Па га ноћас издајником звати.  
431. Што не виђе да није клевета,  
432. Него назва издајником зета;  
433. Јер ту нема мјеста ни прилике,  
434. За Милоша и лажи толике.  
435. Није Мурат про свијета доша  
436. Да осваја круне за Милоша“.  
437. Кад кнез ову створи неприлику,  
438. Виђе грдну пропаст и прилику,  
439. Па у јаду вако проговара:  
440. „Зле вечере ноћас у Лазара!”  
441. Па цијелу отпусти господу,  
442. Само Влатка остави војводу,  
443. С њима оста Бранковићу Вуче.  
444. Нити кнеже спава, нит се свуче!

445. Ноћ цијелу до пред саму зору,  
446. Препирка се чула у шатору.  
447. А да видиш јада од Милоша;  
448. Од како је са вечере поша  
449. Ноћ цијелу са два побратима,  
450. Нит је спава нит је сна имава!  
451. Све зборише о кивној освети,  
452. И Вуковој лажи и клевети,  
453. И завјери Милош што је река,  
454. И мегдану сјутра што их чека.”  
455. Виче Милош: „Мени је хитање!  
456. Свићи зоро, црно ти свитање!”  
457. Но у томе јадовању њину  
458. Црна зора од истока сину;  
459. Поранише три планинска цина,  
460. Тјера Иван вранца до Ждралина  
461. С њима Милан од Топлице воде  
462. И та чета низ Косово оде.  
463. У то доба и сунце огрија,  
464. А гледа их сва српска ордија.  
465. И јадни се Срби препадоше,  
466. И Вуковој лажи вјероваше,  
467. И цар Лазар грозне сузе проли,  
468. Али војску храбри и соколи.  
469. А сад да вам причам за Милоша  
470. Кудије је до Мурата доша  
471. И како је на мегдану проша.  
472. Кад на прву нагазише стражу,  
473. Отрчаше да Мурату кажу,  
474. И глас цару на Косово оде:  
475. „Ево иду три српске војводе,  
476. Муштулук ти, велики падиша!  
477. Ево теби Обилић Милоша  
478. И с њим двије велике војводе,  
479. То су главе кнежеве госпoде“.  
480. Цар нареди да ставе параду,  
481. Да им дочек и почаст одаду;  
482. Па нареди сину Ејуп-бегу:  
483. „Пустите их да к мени уљегу“.  
484. Онда Турци, рад цареве воље,  
485. Изађоше у Косово Поље,  
486. Те сретoше војводу Милоша.  
487. Свечано је до Мазгита доша!  
488. Ту војводе коње одјашаше,  
489. На вјеру се Турцима предаше,

490. Али коње никоме не даше!  
491. Милош Ждрала Милану додаде,  
492. И пред шатор без оружја стаде.  
493. На шатор се подигoше врата,  
494. А улеће Милош код Мурата  
495. Без оружја и поноса свога,  
496. Назва Цару и Турцима Бога,  
497. Но се љуте хоће и кадије  
498. Што им турски селам назва није.  
499. Ту се Милош цару поклонио.  
500. Цар Милошу 'вако говорио:  
501. „Обилићу добро си ми доша“.  
502. И ту Мурат понуди Милоша:  
503. „Ишти сине, срце што ти жуди,  
504. Што у цара има и у људи,  
505. Да ти даде велики Падиша  
506. За то што си вјери нашој приша.  
507. И причај ми о влашкоме кнезу,  
508. Нада ли се, је ли на опрезу,  
509. Јел' му војска каква и колика,  
510. Шта је глупост код Срба толика  
511. Те не хоће да предају кључе?  
512. Но мој топуз свије да потуче.”  
513. Онда Милош цару одговара:  
514. „Ја сам има' код мојега цара  
515. Сваке славе и царске милости,  
516. Но побјегах од људске пакости,  
517. Што ме злoбом поћераше љутом  
518. Да се склоним под твојијем скутом.  
519. А војска је кнежева толика  
520. Од Голеша до Копаоника,  
521. Има двјеста хиљада војника,  
522. Оклопника, пјешца и коњика.  
523. Свога кнеза ко Бога слушају,  
524. Дан чекају срећу да кушају.  
525. Три мјесеца денија се држе  
526. Код бијеле цркве Самодреже  
527. Бога моле битку да одрже.  
528. Силе нема, предати се неће,  
529. Сви су смртно примили причешће;  
530. Тридест дана, тридест калуђера  
531. Причешћују војску без тефтера,  
532. Само мене црни ђаво сплете  
533. Те оставих Лазареве чете,  
534. Па вас молим, честити Девлете,

535. Да приступим царској твојој руци  
536. И да радим што и други Турци“.  
537. Онда Турци у својој пакости,  
538. Колико су глупаци и прости,  
539. Предложише цару наопако  
540. Да му руку не пружи никако.  
541. Цар послуша Шеик-ул-Ислама,  
542. Ил' судбина научи га сама  
543. Те му пружи ногу да пољуби,  
544. Да му углед јуначки изгуби.  
545. Милош кроз ту безочну увреду  
546. У великом јуначком иједу,  
547. Ногу зграби и земљи се сави,  
548. Из потаје нож трже кржави,  
549. Те удари цара немилице,  
550. Указа му црне цигерице.  
551. Колико га шину неболеће,  
552. На срцаду вас му дроб излеће.  
553. Распори га до грла бијела,  
554. Не би боље из неба стријела,  
555. Па га свали са царске столице  
556. И стаде му ногом под вилице.  
557. „Дољи слази“, Милош цару виче,  
558. „Мора рода највиши крвниче!“  
559. Стоји цара на срцади јака  
560. Јер изврши Милош што је река.  
561. Још крвава Милошева рука  
562. Царску сабљу зграби с чивилука.  
563. Попадалаше Турци у несвијес  
564. Кад Милошев угледалаше бијес.  
565. Једва од стра повратише свијес.  
566. Учиње се вика и галама,  
567. На њ'га Турци кидисаше сама.  
568. На крвника јуре без опреза  
569. Да размакну Милоша витеза.  
570. Али Милош, зет српскога кнеза,  
571. Муратову сабљу испотеза!  
572. Сви се јаду зачудише Турци  
573. Царској сабљи у крвничкој руци!  
574. Ту су били Маркови вазали,  
575. Те су потље свијету казали,  
576. Кад је Милош цара оладио,  
577. Од Турака шта је урадио  
578. И како се јуначки борио,  
579. Док на шатор врата отворио.

580. Док завика брат царева зета:  
581. „Аман Турци, шта би од Девлета  
582. Обрете се ђаво од Милоша,  
583. Те погибе велики Падиша.”  
584. Шутка Иван стару дервишину  
585. И једном га буздованом шину.  
586. Опет други које витез вика,  
587. А срете га Милан од Топлика,  
588. Пресјече га ка мало дијете  
589. И Милоша побратима срете.  
590. Тако Иван и Милан Топлица,  
591. Милоша су срели обојица.  
592. Крваве им до рамена руке  
593. Одгонећи од шатора Турке.  
594. Онда Милош закочи Ждралина,  
595. Боже мили, дину душманина!  
596. Викну Милош са сабљом у руци:  
597. „Сокак брже, османлије Турци!  
598. Јер је ваша слава разорена  
599. Кад Мурата виђех распорена.”  
600. Сад да видиш великије јада  
601. Три војводе у триста хиљада!  
602. Кидисаше турци са свих страна,  
603. Салећеше војводу Милана,  
604. Да се с њиме по Косову туку  
605. Док му десну одсјекоше руку.  
606. Једном викну: „Ја погибох кнеже,  
607. Твој невјерни Топлица витеже“.  
608. То изрече и одмах премину,  
609. Прибише га копљем за ледину.  
610. Рече Милош кад му виђе ране,  
611. „Прост да си ми, мој брате Милане,  
612. И Милош ће брзо да ти пане“.  
613. Али много иза тога не би,  
614. И копље се Иваново преби!  
615. Сто сабаља, триста јатагана  
616. Освојише војводу Ивана.  
617. И он сили великој подлеже,  
618. Само рече: „Сад те издах, кнеже.”  
619. Рече Милош кад му виђе ране:  
620. „Прост да си ми, мој брате Иване,  
621. И Милош ће брзо да ти пане“.  
622. Кад је Милош изгубио крила,  
623. Нема браће што су с њиме била,  
624. Но остаде без никога свога

625. У равници Поља Косовскога.  
626. Ал' његово срце Обилића  
627. Не да главу без крвопролића.  
628. Ал' се Турци јаду домислише  
629. Те крвника свога преварише;  
630. По предлогу Бабе-Алдемара,  
631. Који други бијаше до цара.  
632. Бојна копља у земљу побише,  
633. Врхове им к небу обрнуше  
634. Те уморна Ждрала распорише.  
635. Виђе Милош злу судбину црну  
636. Кад му Ждралин паде и посрну.  
637. Кивни Турци на Милоша лете,  
638. Хоће свога цара да освете.  
639. Али ко ће сили одољети,  
640. Ко ли грдне ране пребољети?  
641. Многе ране, а и умор тешки,  
642. Дух Милошев свладаше витешки.  
643. Копље му се сломило у руци,  
644. Њега жива ухватише Турци.  
645. Кад Обилић паде међу Турке,  
646. Свезаше му наопако руке  
647. И вратише натраг код Мурата,  
648. Гдје је српска рака ископата.  
649. Ал' га Мурат не даде посјећи  
650. Док крај види великој несрећи.  
651. Онда сила турска раздражена,  
652. Гледајући цара накажена  
653. Гдје у деви лежи разбученој,  
654. И крај чека души намученој.  
655. Сила турска крену у иједу,  
656. Ал' се војска развија у реду.  
657. Прво турска оклопна коњица,  
658. У редове бојне по двојица.  
659. Пред њом витез који чуда ради,  
660. Ејуп-беже, царевиху млади.  
661. Око њега арапска коњица,  
662. У редове бојне по тројица,  
663. А за њима пјешадија љута,  
664. Опробана неколико пута.  
665. Стари борци с копљем на плећима  
666. Што бој бише с Мрњавчевићима,  
667. А за њима најамничка војска,  
668. Све скитнице и раја приморска;  
669. Над том војском пјешадије бојне,

670. Управљају двије аге војне:  
671. Шехид-Анас паша Муселиме  
672. И још један стари витез с њиме,  
673. Што јурише ко оро на крила,  
674. Бег-Андемар са ријеке Нила;  
675. А на десно и лијево крило,  
676. Оде војска, у зли час јој било!  
677. Вазалнијех нашијех племића  
678. Краљевића и Дејановића,  
679. Са свом војском у бој што маршира  
680. Ту Евронос паша командира,  
681. Који носи царску перјаницу  
682. Што крдиса Србе на Марицу.  
683. Он бијаше на десноме крилу  
684. А лијево даде Исмаилу;  
685. Али с њима Бајазита није,  
686. Он резерву од Лазара крије.  
687. Тако турска војска и команда  
688. Нападоше кнеза изненада,  
689. Но их српски опазио бане,  
690. Царев сестрић, Мусићу Стеване  
691. Који вазда бјеше на опрезу,  
692. Одмах јави у ордији кнезу.  
693. Кнез бијаше и сви властодршци  
694. У бијелој цркви Грачаници.  
695. Кад кнез службу доврши божију  
696. Он наредбу даде најстрожију  
697. Да свака ступа у бој без разлике.  
698. Онда труне разреди велике.  
699. Он најпрви стаде на сриједи,  
700. Дуге браде, а брци сиједи,  
701. Мач зелени носи у десници,  
702. Крст од злата у лијевој руци,  
703. Легије му царске прси красе,  
704. Плашт од злата огрнуо на се,  
705. Па с Кулаша главом наређује,  
706. По Косову војску разређује.  
707. Око њега велика господа;  
708. С десне стране Југ Богдан војвода,  
709. Он свом српском пјешадијом влада,  
710. Од Приштине до Звечана града.  
711. Југовића с њим деветорица,  
712. А с лијеве босанска коњица  
713. Краља Твртка Котромановића,  
714. Под командом Влатка Вуковића;



715. Оклопника дванаест хиљада,  
716. Што је дошло из Крушевца града,  
717. На хатима и бедевима  
718. Да се боре са Османлијама.  
719. То кнез даде Бану Страхинићу  
720. И делији Павлу Орловићу,  
721. Младу момку с Бијелога Дрима;  
722. А остави планинскога цина,  
723. Мукчевића из Македоније  
724. У редове прве да се бије.  
725. А што бјеше силе и коњице  
726. Од Косова поља и Дренице,  
727. То поведе Бранковићу Вуче  
728. Све то Вуче за Голеш завуче.  
729. Разреди се војска и господа  
730. Онда Мусић, сјенички војвода,  
731. Са резервом у зачелје зађе  
732. Да се кнезу у невољи нађе.  
733. Кнез разреди војске да се туку  
734. На хитање и на брзу руку,  
735. Па је мачем прекрстио војску  
736. И битку им честита косовску.  
737. У то доба заметну се кавга.  
738. Да виш муке, браћо моја драга!  
739. И кржаве грдне касапнице  
740. Кад се двије сретеше коњице  
741. У косовске велике равнице.  
742. Сунце каже да гледало није  
743. Да се тако кољу војске двије.  
744. Ту и коњи кољу се и ржу,  
745. Један другог зубима растржу.  
746. Пјешадије сретеше се двије.  
747. Загријане војске обадвије,  
748. Погоне се по дугу мегдану,  
749. Мач се сломи старом Југ Богдану  
750. Којијем је три посјека паше;  
751. На Богдана Турци кидисаше.  
752. Ту погибе уважени старче.  
753. Југовићи маче не увлаче.  
754. Ту погибе Шахид-Анас паша  
755. Десно крило паше Тимурташа,  
756. Одлеће му глава ка с подине,  
757. Погуби га Југовић Војине.  
758. Ал' шта чини од Крушевца кнеже;  
759. Често пута сабљу испотеже,

760. Те сијече аге и бегове  
761. Храбри војску и чете његове;  
762. Доби девет рана за по дана.  
763. - Боже мили, крвава покоља,  
764. Док Турцима додија невоља,  
765. С бојишта их Срби потискоше,  
766. Још Турака три пут бјеше више!  
767. Косово се црвени и црни!  
768. Боже један, на добро обрни,  
769. Да добију Срби Азијате  
770. Српске земље да Србима врате.  
771. Али ко ће судбину виђети,  
772. Ко л' неслози српској завиђети?  
773. Како Србин да их побиједи  
774. Кад Милоша нема на сриједи  
775. Са његова оба обратима,  
776. Нити Вука Бранковића има,  
777. Нити има Краљевића Марка,  
778. Нити има бан-војводе Јанка.  
779. Ал' још има у кнеза јунака  
780. Много бољих него у Турака.  
781. Српска срећа глува и нијема  
782. У најљепше доба задријема.  
783. Сном мртвијем заспа ко заклана  
784. У сред подне и бијела дана,  
785. Јер покликну са Голеша вила,  
786. Та је вила српског рода била.  
787. Кори Турке нагоркиња вила,  
788. Не бјежите, срамота вас била!  
789. Па зар царска да посрне тура,  
790. На Косову пред шаком каура.  
791. Зар не знате, кукала вам мајка  
792. За издајство Бранковића Вука?"  
793. Онда Турке изједе срамота,  
794. Јадне Србе обузе страхаота.  
795. Од издаје и Вукова смјера,  
796. Стаде српска уступат потјера.  
797. А Бајазит кад разуми вилу,  
798. У заштити на десноме крилу,  
799. Гдје је Вука мислио да срете,  
800. Крену своје одморене чете  
801. И удари на уморне Србе  
802. И ту војска велика изгибе.  
803. Али Срби јуначки се бране,  
804. Но шта чини Страхинићу Бане?

805. Не ставља се ни Бога ни грија  
806. Сијева му сабља из саргија.  
807. По тројицу на копље набија,  
808. И баца их у воду Ситницу,  
809. И разгони арапску коњицу.  
810. Док и њега ране освојише,  
811. Српкиња га неће рађат више,  
812. Ту се многа копља изломише.  
813. Ту погибе дијете Лаушу,  
814. Ал' је мака многога на душу.  
815. Многоме је ћулаф одлетио,  
816. Док је и он с вранца полетио.  
817. Ђе погибе Срћа Злопоглеђа.  
818. ту су многа изломљена леђа.  
819. Таког змаја није гледа нико,  
820. С њим погибе од Хомоља Живко  
821. На Сазлију камену ћуприју.  
822. Тако гину људи и јунаци,  
823. Гдје се кују и кидају ланци.  
824. Мусић Стеван од Приштине града  
825. Са резервом бану изненада  
826. И ту Турке јуначки потиште,  
827. И на ово грдно разбојиште.  
828. Оштра сабља Стеванова сину  
829. Те Ејупу, Муратову сину,  
830. Русу главу са рамена скину,  
831. Но и њега турска сабља шину  
832. И погибе Мусић под Приштину,  
833. И са њима Ваистина слуга,  
834. И око њих пет хиљада друга.  
835. Опет Турци Србе потискоше  
836. И јунаци многи изгибоше.  
837. Ту да видиш лава од мегдана,  
838. Дукађинца Леку капетана.  
839. Скиде главу са Гази-местана  
840. И погуби Аси барјактара,  
841. До цара му не бијаше пара.  
842. Још погибе Алдемаре-Баба  
843. На обали од ријеке Лаба,  
844. Погуби га Никола Бољаре,  
845. Други кажу Ђурица сердаре.  
846. Ал' још стоји Бошко барјактаре  
847. Крсташ му се по Косову вије,  
848. Са њим брата ниједнога није!  
849. Он погуби Шихид-Анас-Деда

850. Под заставом свеца Мухамеда.  
851. Ту и Бошко поред њега паде  
852. И жив барјак из руку не даде.  
853. Ту Орловић под ранама леже,  
854. Рањен јечи на Кулашу кнеже.  
855. Колика је косовска пучина,  
856. Све попада Србин до Турчина!  
857. То све пало мртво и рањено,  
858. Под копите коњске обаљено.  
859. Ту рањени леже по двојица  
860. И смрт своју виде обојица.  
861. Ал' се бори и окрљке вуче,  
862. Ко ће кога први да притуче.  
863. Пануле су муке на јунаке,  
864. Свуд кржаве остадоше влаке.  
865. „Траг но крви за коњ'ма остане,  
866. Ка по слани кад у јесен пане,  
867. Да се нрича док вран носи крила  
868. За крв људску која се пролила,  
869. На Косову где је битка била.  
870. Од Голеша одбише залаци  
871. Изгибоше кнежеви јунаци;  
872. То што оста Турци разагнаше,  
873. Ту пропаде јадно царство наше.  
874. Онда Турци опколише кнеза,  
875. Највишега Срба и витеза.  
876. Сва кнежева изгибе одбрана,  
877. И на њему осамнаест рана.  
878. Ту убише Леку капетана.  
879. И ту Турци кнеза ухватише,  
880. И битка се завршила више  
881. У брегове више Вучитрна!  
882. Еј, судбино, несретна и црна!  
883. Јуче кнеза двораху војводе,  
884. А ноћас га пред Мурата воде.  
885. Кад код цара цара доведоше,  
886. И још Мурат у животу бјеше,  
887. Похиташе Турци да му јаве:  
888. „Ево круна с Лазареве главе.  
889. Твој је мегдан и твоја побједа“.  
890. Ал' Мурату све црно изгледа,  
891. Снаге нема, ал' полако рече:  
892. „Милош први да се посијече.  
893. А кнез нека до најпоследе траје,  
894. Нек зло гледа и нека се каје.

895. Сахраните кнеза и Милоша,  
896. А и ја сам на та свијет поша?  
897. Гроб копајте, спомен подижите,  
898. А на њему слова изрежите:  
- Овдје Милош цар Мурата уби,  
899. Ал' ту и он свој живот изгуби.  
900. Још слушајте соколови Турци,  
901. Српско царство у вашој је руци.  
902. Али ваша правда нека сјаји,  
903. Ви немојте строги бити раји.  
904. Није раја за Милоша крива,  
905. Што је мене распорио жива  
906. Од учкура до грла бијела  
907. Војничка му срећа донијела.”  
908. Но у доба царскога савјета,  
909. Виђе Лазар Обилића зета  
910. Под ранама, свезанијех рука,  
911. Виђе кнеже и сјети се Вука  
912. И хоћаше нешто да му рече,  
913. Ал' га Милош ка муња претече:  
914. „Знаш ли кнеже, како бјеше јуче,  
915. Камо тебе Бранковићу Вуче,  
916. Камо теби десно крило твоје,  
917. Што ти каза за издајство моје?”  
918. Цар Милошу одговара на то:  
919. „Немој мени говорити за то.  
920. Кајање је изгубило мјесто  
921. И ја круну и велики престо.  
922. Мој Милошу, десно моје крило,  
923. Све је ово с' вас двојице било;  
924. Ваша свађа и моја здравица  
925. Те Косово постаде гробница  
926. Српске славе и српске слободе,  
927. Те све наше по ђаволу оде.  
928. Крв пролисмо ништа не створисмо,  
929. Без Мурата цара распорисмо“.  
930. Па га стаде благосиљат кнеже:  
931. „Мој Милошу, бане и витеже,  
932. Бог велики нека те дарује,  
933. Да ти душа на небо царује,  
934. Што те Вуче мучки обиједи  
935. А ти са мном оста на сриједи“.  
936. Онда царе на кољена клече,  
937. Гледа к небу и овако рече:  
938. „Боже један на висини што си,  
939. Чуј глас слуге што у тебе проси,  
940. Обрни се ако мислиш игда  
941. Као што си на цара Давида.  
942. Божанске ти и велике власти,  
943. Спаси Српски народ од пропасти;  
944. Нико нема за њег' да се брине,  
945. Ти погледај с небеске висине,  
946. Српску јадну сиротињу моју,  
947. Излиј на њих свету милост твоју.  
948. Да Српкиња српско чедо роди,  
949. Да освети и да ослободи;  
950. Још господе, ја се надам у те  
951. Да косовске мученике љуте,  
952. Који сваки за слободу гине,  
953. Примиш у рај свете душе њине.  
954. Још за славу и за милост твоју  
955. Прими с њима грешну душу моју  
956. Још кнез ову ријеч не изрече.  
957. Докле неко Милоша посјече.  
958. Турска сабља наоколо оде,  
959. Исјекоше кнежеве војводе.  
960. Леже триста без глава лешева,  
961. То бијаше војска Милошева.  
962. Но Бајазит Лазару пријети:  
963. „Видиш дивно да ћеш умријети.  
964. Оца си ми убио и брата,  
965. Зато ће ти сабља иза врата“.  
966. Кнез му онда стаде говорити:  
967. „ Да сам знао 'вако да ће бити,  
968. Царевићу, ту би лежо и ти.  
969. Свој сам народ јуначки бранио  
970. И сам себе на жртву примио  
971. И јуначки битку изгубио!”  
972. То изрече, паловина сину,  
973. Паде глава највишем Србину;  
974. Није њему но Српству цијелу,  
975. Крв обоји низ браду бијелу.  
976. Царска глава у крви се дими  
977. Ал' вијенац мученија прими.  
978. Ето Срби како урадише  
979. И велико царство изгубише,  
980. Све с неслоге и са себичности.  
981. Витезови - Бог нека вас прости